

Republika Hrvatska
Županijski sud u Osijeku
Osijek, Europska avenija 7

Poslovni broj GŽ-2316/2017-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

Županijski sud u Osijeku, po sucu Josipu Frajliću, u pravnoj stvari tužitelja R. H. iz I., ..., OIB ..., kojeg zastupa punomoćnica M. O., odvjetnica u N., protiv tuženika R. F.-B. G. eG H..., F., A., zastupanog po punomoćnicima iz Z. o. u. K. H. i dr. iz V., radi utvrđenja ništetnosti, odlučujući o žalbi tuženika protiv rješenja Općinskog suda u Varaždinu od 17. srpnja 2017., poslovni broj 1 P-929/15-19., 6. studenog 2018.,

r i j e š i o j e

Žalba tuženika odbija se kao neosnovana i potvrđuje rješenje Općinskog suda u Varaždinu od 17. srpnja 2017., poslovni broj 1 P-929/15-19.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem prvostupanjskog suda odbijen je tuženikov prigovor apsolutne nenadležnosti sudova R. H. kao neosnovan.

Protiv toga rješenja podnio je pravovremenu žalbu tuženik, pobijajući ga iz svih zakonom dopuštenih razloga, a posebno zbog bitne povrede postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. Zakona o paničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 i 25/13, dalje: ZPP) s prijedlogom da se rješenje preinači tako da se usvoji prigovor apsolutne nenadležnosti suda za postupanje u ovoj pravnoj stvari, ukinu sve provedene radnje i odbaci tužba, uz obvezivanje tužitelja da tuženiku solidarno naknade prouzročene troškove ovog postupka uključujući i troškove sastava žalbe sa pripadajućom zateznom kamatom.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući pobijano rješenje, ovaj sud ne nalazi da je prvostupanjski sud počinio bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. ZPP na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti u smislu odredbe čl. 365. st. 2. ZPP.

Nije počinjena ni bitna povreda odredbe parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP, na koju ukazuje žalitelj, jer rješenje – suprotno žalbenoj tvrdnji – sadrži jasne razloge o odlučnim činjenicama.

Žalitelj, naime, smatra da je prvostupanjski sud propustio utvrditi odlučnu činjenicu, a to je udovoljavaju li tužitelji pojmu potrošača u smislu čl. 15. st. 1. t. b) Uredbe broj 44/2001. od 22. prosinca 2000. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima.

U odnosu na ovaj žalbeni navod potrebno je odgovoriti da je prvo nejasno zašto žalitelj koristi termin tužitelj u množini ("tužitelji"), budući da je tužitelj samo jedan – R. H. iz I. (tako proizlazi i iz tužbe i iz prvostupanjske presude). S tim u vezi također je nejasno zašto tuženik u žalbi traži da mu tužitelji solidarno naknade prouzročene parnične troškove, kada je tužitelj samo jedna osoba.

Nadalje, žalitelj navodi kako upravo tužitelj iz priloženog ugovora o kreditu dokazuje da tužitelj nije potrošač i to iz razloga jer isti nije prilikom sklapanja ugovora o kreditu djelovao izvan svoje poslovne djelatnosti, odnosno slobodnog zanimanja. U prilog toj tvrdnji tuženik uz žalbu dostavlja izvadak iz obrtnog registra kao i potvrdu o zaposlenju u "H. M." iz zahtjeva o kreditu iz 2008.

S tim u vezi potrebno je navesti kako okolnost da je tužitelj svojedobno imao obrt sama po sebi ne znači da je kredit podigao u okviru svoje (tadašnje) profesionalne djelatnosti, niti to proizlazi iz ugovora o kreditu u kojem se kao korisnik kredita navodi fizička osoba R. H., kao i M. H. (str. 16 spisa).

Prema tome, žalitelj je pošao od jedne ničim argumentirane pretpostavke da je pravni posao zaključen unutar djelokruga zanimanja tužitelja, s obzirom da priložena dokumentacija u spisu ne potvrđuje takvu tezu, a time niti tezu da tužitelj nije bio potrošač sukladno mjerodavnoj normativnoj regulativi.

Naime, kako je u konkretnom slučaju tuženik bankarska institucija čije je sjedište u R. A., u pogledu nadležnosti suda Republike Hrvatske valja primijeniti odredbe Uredbe Vijeća broj 44/2001 od 22. prosinca 2000. godine o nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim predmetima (dalje: Uredba Bruxelles 1) koja je stupila na snagu dana 01. ožujka 2002. godine i koja se u R. H. primjenjuje od 1. srpnja 2013. godine, kada je R. H. postala članica Europske unije i to na sporove koji su započeli do 10. siječnja 2015. godine, dok se na sporove od navedenog datuma primjenjuje Uredba broj 1215/2012 od 12. prosinca 2012. godine o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima. Ovo stoga što su, nakon što je R. H. postala članica Europske unije i propisi Europske unije postali sastavni dio propisa koji se primjenjuju u R. H. te se primjenjuju i u slučaju da su u suprotnosti sa propisima Republike Hrvatske i imaju prednost u svojoj primjeni na području R. H.

Temeljno načelo u pogledu nadležnosti u Uredbi Bruxelles 1 je da se ista prosuđuje prema prebivalištu tuženika, s tim što je odredbom čl. 15. Uredbe Bruxelles 1 propisana

nadležnost u predmetima potrošačkih ugovora, a kao potrošački ugovor u st.b. tog članka je i ugovor o zajmu s obročnom otplatom ili ugovor o bilo kakvom drugom obliku kredita sklopljen za financiranje prodaje robe.

Nadalje, prema odredbi čl. 16. Uredbe Bruxelles 1, potrošač, a to je u konkretnom slučaju tužitelj sa prebivalištem u R. H., može pokrenuti postupak protiv ugovorne strane pred sudovima države članice pred kojom ta stranka ima domicil i pred sudovima mjesta gdje potrošač ima domicil. Dakle sukladno navedenim odredbama tužitelji koji imaju prebivalište u R. H. i traže utvrđenje ništetnosti ugovora o zajmu te ugovora o kreditu, ovlašteni su postupak pokrenuti pred hrvatskim sudom.

Žalitelj se u prilog svom pravnom shvaćanju pozvao na odluku Općinskog suda u Sesvetama broj P-... od 18. srpnja 2014., ali se Općinski sud u Varaždinu – u prilog svojoj argumentaciji – po mišljenju ovog žalbenog suda pravilno pozvao na pravno shvaćanje novije sudske prakse u odluci Županijskog suda u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici GŽ-.... od 3. studenog 2016. u faktično identičnom slučaju.

Shodno iznijetom, na pravilno utvrđeno činjenično stanje prvostupanjski sud je pravilno primijenio mjerodavno materijalno pravo.

Kako žalbenim navodima nije dovedena u sumnju zakonitost pobijanog rješenja, a ne postoje ni razlozi na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, riješeno je kao u izreci na osnovi čl. 380. t. 2. ZPP.

Osijek, 6. studenog 2018.

Sudac
Josip Frajlić, v. r.

Za točnost otpavka – ovlašteni službenik
Blaženka Vuletić